

Сведения, получени от проф. Несторов на 21.1.1975 година

Относно "Ахилесова пета". В апартамента, в който сега се помещава музеят, разказах веднаж на димов за един пленум в Пловдив. Винаги, когато се видехме, димов не пропускаше да се интересува за състоянието на нещата в Пловдив, разпитваше ме за познати хора, не само от средата на научните работници, но и на обществените дейци. Беше се запознал с един председател на челно селско стопанство. На този пленум той беше жестоко наказан, защото не беше изпълнил никакви противоречещи едно на друго разпореждания. Димов буквално рипна от възмущение и извика: "И ти стоя там и позволи този човек да бъде наказан?". Обясних му сложността на ситуацията. Казвах му, че тук ставаше въпрос и за спазването на известна принципност. Той ме разбра, но беше дълбоко развълнуван. Това ми даде основание да отсъдя, че природата го е създала да вижда проникновено ония противоречия на живота, които съставиха същността на неговото дарование. А в същото време димов беше свършено земен, с недостатъците на един обикновен човек. На мен лично ми е било напремер неудобно да му уреждам някои хонорарни въпроси, за което не е имал достатъчно основание. А в същото време беше много ларж.

В Пловдив го бяха натоварили да ръководи един семинар по политическа просвета. Това предполагаше голяма подготовка от неговата страна. Като познавах неговата прекомерна заетост, аз се опитах да въздействувам на някои фактори да му оставят само ръководството на някои от занятията, а останалите да възложат на други. По този повод димов ми каза: "Не се нуждая от подобни ходатайства, когато трябва да изпълня обществените си задължения колкото и трудно да е това за мен. В известен смисъл за мене тази работа е и неоходима, защото благодарение на нея ще получа знания".

В този апартамент имахме с димов един дълъг разговор, който продължи през цялата нощ. Бяха ме направили заместник председател на СГНС против моята воля, без дори да ме попитат. Опитах се да противореча - нищо не излезе. Имах намерение да поставя въпроса в ЦК и да искам да ме освободят. Разговаряхме надълго и на широко. И тук се прояви пак характерната димовска честност. "Добре - каза той -. А какво ще кажеш на избирателите. Не. Трябва да напрегнеш организираната човешка воля и да изпълниш задачата:". Тогава ми разказа за своите съдбовни моменти на раздвоение. В Пловдив, когато пред него е стоял въпросът да се откаже от преподавателската си работа. Но той не се е съгласил поради следните въоб-

димо
общ. изд.